

En boca d'en Xavier Gómez l'arquitectura esdevé un vehicle de realització personal, on la creativitat i el contacte amb la realitat quotidiana es combinen per donar resposta a tots els projectes que es plantegen. Després d'alguns anys de projectar edificis a l'àrea metropolitana de Barcelona, actualment, centra la major part de la seva activitat al Baix Llobregat, on el seu repte personal es basa, segons ens diu: **"A projectar racionalment, buscant sempre l'equilibri entre les necessitats que expressa el promotor, el compliment d'una normativa amb diferents criteris d'aplicació dins dels diferents ajuntaments de l'Àrea Metropolitana, la integració en un entorn -en la majoria dels casos molt degradat- i uns pressupostos sovint ajustats, que permeten finalment projectar un edifici coherent i digne, que aportí alguna cosa positiva tant al seu entorn immediat com a les persones que en seran destinàries"**.

D'aquesta manera ha estat com en els darrers anys la perifèria de Barcelona ha viscut una notable dignificació de l'habitatge: **"El meu parer és que els factors que contribueixen a aquesta millora de qualitat d'habitatge i creixement immobiliari al Baix Llobregat són principalment dos: per una banda un lleuger augment del poder adquisitiu de la zona on treballem, fet que ha permès millorar la qualitat de les noves edificacions que podria equiparar-se perfectament a la d'alguns barris de Barcelona, i, per altra banda, una demanda d'habitatge originada per gent procedent del centre de Barcelona que no pot permetre's pagar les excessives repercussions de sòl que hi ha a la capital. Tot això ha fet que molts promotors es fessin ressò d'aquestes demandes i decidissin invertir i promoure a la zona. En qualsevol cas l'administració sembla ser que ho ha entès i fruit d'això n'han sortit les infraestructures i accessos a la capital que sembla que milloren dia a dia"**.

Cal, doncs, que l'arquitecte sigui un ésser mòbil, cosmopolita i disposat a acceptar qualsevol repte que li presenti el client més exigent: **"Al llarg de la meua trajectòria professional he tingut l'oportunitat de tractar amb molta gent. N'hi ha que s'han dedicat al negoci de la promoció, mentre que d'altres desitjaven construir-se el seu habitatge unifamiliar. Els primers acostumen a ser en la majoria dels casos molt clars en els seus plantejaments i les divergències que poden haver-hi normalment són d'ordre estètic, tècnic i econòmic, tenen fàcil solució. Dels segons n'hi ha de tot tipus: des del que vol projectar per a tu intentant imposar-te una distribució sense cap ni peus, fins el que et deixa una llibertat tan àmplia com limitat té el pressupost. Afortunadament, aquests casos són extrems i la tipologia mitjana dels clients sol ser de persones que confien bastant en la teua professionalitat, molts d'ells recomenats per antics clients als quals en el seu dia els vaig projectar el seu habitatge unifamiliar, en qualsevol cas, crec haver pogut donar en tots els casos el millor que he sabut"**.

En Xavier com a professional està convençut que, tot i els molts interessos mesclats en cada obra, el diàleg és la millor solució per trobar un punt de consens: **"Per a mi un projecte ha de ser un bé a curt i**

llarg termini, on, en primer lloc, el promotor i la Direcció Facultativa i, en segon, els usuaris han de pretendre que la construcció sigui un compromís de tots, on els primers es responsabilitzin de tot allò referent al projecte, l'execució i control d'obra, mentre que els segons ho facin en tot allò referent al seu ús i manteniment".

El nostre convidat també ens relata com van ser els seus inicis en acabar la carrera: **"Poc després de finalitzar els estudis em van proporcionar alguns encàrrecs que em van ajudar a subsistir durant alguns mesos. Posteriorment, em vaig presentar a unes oposicions a Pamplona per cobrir una plaça vacant en el departament de rehabilitació del casc antic. Per desgràcia, el meu escàs currículum i el fet de no ser resident, van ser causes suficients per vetar el meu possible accés. Des de llavors vaig decidir plantejar-me la meua activitat com a professional liberal amb tots els problemes i satisfaccions que una decisió com aquesta comporta. Fins avui he continuat així. Crec que és difícil que en aquests moments pogués adaptar-me a una altra forma de treball que em proporcionés tanta llibertat com responsabilitat"**.

També parlem dels projectes que el Xavier està realitzant actualment: **"Pel que fa referència a treball, entre obres en curs i nous encàrrecs en aquests moments tenim en cartera 21 projectes, vint dels quals corresponen a edificis plurifamiliars i unifamiliars. El que fa 21 és una direcció d'obra d'un edifici escolar de 7.200 m² a Sant Joan Despí del qual em sento molt satisfet ja que m'ha permès desenvolupar i ampliar coneixements nous en el procés constructiu d'edificis prefabricats en terminis de temps i pressupostos molt ajustats on les decisions diàries són vitals per al bon funcionament de l'obra"**.

Tots aquests projectes que ens explica el nostre arquitecte es desenvolupen en el seu despatx: **"És un espai d'una superfície aproximada de 100 m² i es troba totalment informatitzat, des del tractament de textos a la realització de projectes en dos i tres dimensions, on també s'inclouen les imatges virtuals renderitzades. Pel que fa referència al nombre de persones que conformem el despatx de forma estable, en som dos. Disposem però, en situacions punta de treball, de col·laboradors independents amb els quals treballem habitualment des de fa diversos anys"**.

De moment, el futur professional d'en Xavier és a Catalunya. **"Des que vaig acabar la carrera he desenvolupat la meua activitat a Catalunya i n'estic molt content. Però per la meua forma de ser, em sento més arrelat a la relació personal que a un territori en especial. Per tant, no és casualitat que la meua esposa sigui de Navarra i que els meus fills hagin nascut a Bolívia; que els meus més directes col·laboradors siguin de Múrcia, Terol i Barcelona, sense comptar l'estreta relació que m'uneix a dues extraordinàries dones, missioneres a Bolívia, nascudes a Càceres i Salamanca, de les qui he après grans coses que a la vida quotidiana passen desapercibudes"**.

“Crec que és difícil que en aquests moments pogués adaptar-me a una altra forma de treball que em proporcionés tanta llibertat com responsabilitat”

Xavier Gómez - Sant Joan Despí (Baix Llobregat)